

За възпитанието на подрастващото поколение

Главното и решаващото, за да се постигне поврат в работата на Комсомола, сега е умелото практически да се реализира новото съдържание в дейността на неговите органи и организации. Това е много голям и труден въпрос. Къде се намира механично превърляне на нови дейности и задачи на Комсомола, а до дълбоко осмисляне на работата, до търсене на нови по-ефективни форми и средства, до усъвършенстване на съществуващите. Особено важно е да се съзнае дълбоко, че не може новото да навлезе в живота на Комсомола, ако не се преодолее старите навици, инерцията от миналото, ако не стигнем да отгнем и развием по-нататък всичко ценно от до сегашната работа и опит.

Преустройството в работата на Комсомола и пионерската организация в училище, повратът, който сега осъществяваме, има много измерения. Едно от тях, което а всеки ден придобива първостепенно значение, което се превръща в едно от най-важните направления на комсомолската дейност, след тезисите на др. Т. Живков и решенията на нацията Единадесети конгрес, е проблемът за участието на пионерите и средношколците в научно-техническата революция, извършвана сега в нашата страна.

Изминатият досега път и извършеният през последните няколко

колко години в училищата на окръга ни дава основание да подкрепим, че е направено немалко за запознаване на пионерите и средношколците с въпросите на техническия прогрес, за създаване у тях интерес към науката и техниката, за включването им в активна творческа работа в различни форми на извънкласна и извънучилищна дейност. През миналата учебна година в изградените 353 предмети и 205 технически кръжоци участваха над 9825 пионери и средношколци. Традициятастана ежегодното провеждане на месец на науката и техниката. При добра организация и на високо ниво се провеждат вечерите по математика, физика, химия и др.

Извършеното досега за поддържане научно-техническата дейност на учачите се е все още далеч под възможностите на окръга. В работата ни по техника с пионерите и средношколците все още липсва системност и последователност, при организирането ѝ не се изхожда винаги от възрастовите особености на децата и юношите, от техните разностранни интереси. Все още много директори и учители не разглеждат извънкласната работа по наука и техника като специфичен вид учебна дейност, не чувствуват своята отговорност, прехвърлят грижата за нея изключително на пионерските дружини и комисии.

на младежта. Изпълнението на тази задача налага училището да се превърне във високо организиран идеологически институт.

Богати са традициите, безбройни са инициативите, които се провеждат в училищата се окръга, за патриотичното възпитание на младото поколение. През миналата учебна година много и разнообразни инициативи въ изпълнението живота на средношколците. Дружествата и организациите активно се включиха в републиканското съвнование за построяване паметници на Ивайло и Димитър Благоев във Велико Търново.

Къде да се насочат усилията на комсомолските организации и пионерски дружини, на класните ръководители и всички учители през настоящата учебна година за изграждането на истински родолюбци и интернационалисти, готови да бранят завоеванията на социалистическата ни Родина?

Сега, в навечерието на 25-годишнината от социалистическата революция в България и 1300-годишнината от създаването на българската държава, трябва да насочим внимание към изучаване по-далечната история на България, културата и бита на Втората българска държава, на родния край, за изучаване героичната история на БКП, нейните борби и революционни традиции, нейното

Но например за ремонта на до-
макинските електрически уреди
пехът за битови услуги на
Промкомбината разполага с ле-
ки товари коли за вземането
им от дома на гражданина и
въртането след ремонта. Из-
градени са и три бригади за по-
сещения по домовете. Незадо-
лително обаче е все още ка-
чеството на радио и телевизион-
ните услуги. Необходимо е да се
организира и услуга на спе-
циалист за първоначално мон-
тиране на телевизори, хладил-
ници, за съгледване на току-
закупени мебели. Върху това
трябва да помисли ГТП „Нар-
мат“ като най-занимисовано.

Навлизането на техническо го-
риво все по-пълно в бита извик-
ва нуждата и от организация
на снабдяването с него. През
този зимен сезон се предвижда
пушане на още една цистерна
за доставка на нафта по домо-
вете. Предвижда се и урежда-
нето на продавателен пункт на
бул. „Димитър Иванов“, за ко-
ето обаче трябва да се помисли
колко е целесъобразно, тъй как
бул. „Дим. Иванов“ е все
пак в близост с бензиностанция.
Може би много по-удобно ще
бъде разкриването на такъв
пункт в района на Икономичес-
кия техникум или халите, за
да бъдат задоволени и граж-
даните от старата част, къде-
то теренът не позволява цистер-
ните да достигнат до всички
домове.

Изобщо с всеки ден нарастват

те в ДИП „В. Мавриков“ и в оше някои предприятия, но и нередностите в това отношение не са малко.

Битът е широко понятие. Той е оправдан изстрем за всеки човек към съвременно жилище, обезпечено с всички блага, технически съоръжения, той е намереното обслужване от автотранспорта, от търговията. . . Той включва нашите делници и нашите празници. И напълно основателно на сесията, наред с перспективите за разширяване и подобряване на много от услугите, се говори и за новите ритуали, за тържествените обреди при бракосъчетания и назоваване на новороденото, за нуждата от дом на покойника. . .

Тук се постави и една идея за обсъждане — да създадем празник на нашия град. Интересно, нали? Какво ли ще бъде мнението на читателите? Как си представят празника на родния, неповторим Търновград?

Спрях се само на някои неща, по които се говори на сесията. Те явно са предмет на вниманието на народния съвет, на отечественофронтската организация в града, на отделните предприятия и учреждения, които работят и занапред ще работят по решаване на проблемите на бита във Велико Търново.

Бл. ИОРДАНОВА

Зашото, погледнато именно разсъдливо, тя беше малко неочаквана. Две столетия по-рано българите наистина се вдигнаха на селска война против татарите и ги бяха, но там работата беше съвсем различна. Биеха едновременно и нашественика, и собствения си цар. Имаше такава война срещу печенегите, куманите, маджарите и прочие. През Средните векове нашествията изобико не бяха рядкост. Нагазените народи се поопъзваха, но не отчаяно — всеки господар, свой или чужд, в ония години означаваше почти също: даък, ангария, насилие. Това отнемаше много от смисъла на отпора.

А този път работата се нажежи. Първо, защото траеше твърде дълго. Вече половин век Юнгизтокът не виждаше мира от новите пришълци. Второ, зашто те нямаха сила да му се наложат веднага. Туй бяха походи, набези, обсади, побойници, които завършваха без ясни изгледи и не убеждаваха народа в някакъв определен изход. Защо тогава да не се опъне?

А навярно имаше и друго. Хората просто се изучиха на бой. Отминало бе отдавна ранното Средновековие, когато всеки човек беше боец — отминало и забравено; отстъпва зряло Средновековие, в което владетелите се биеха с платена войска, та редовният човек не

Първо го отбеляза кралят на Сърбия Лазар. Сега вжадата Маджарско, която бе го потопила изцяло, му се видя опасност от втора степен. Между Търново и Раса засноваха пратеници — предрешени, за щото минаваха през Видин, а Лазар не беше уверен как ще погледне вторият български цар на един негов бонм съюз с Търново. Още по-малко бе уверен Шишман.

В същото време над Търново надвисна много гъста тревога. Без да обяви война на България, привидно воеи на договора и роднинството си с нея, Мурал завладяваше български градове, трешеше българи. Той сякаш с негърпение чакаше края на Шишмановото търпение — една Шишманова дума дори, за да се нахвърли върху Търновска България. Съвсем редките писма от Мария Десислава (с тях тя товареше разни българи-пленици, на които с триста мъжи бе смогнала да осигури бягство; Мурал основателно не допускаше връзки между жена си и нейния брат) говореха, че Мурал от години не се е прибрал в Бруса. Затуй пък вельможите от столицата предвиждали големи победи в Европа. Трепелела за съдбата на Търново и своите — пишеше Десислава — моледа бога за изход. „Ако е до треперене — отговаряше и мялено Шишман, който се побядаваше при всяко победно известие, — тогава ще се побяда

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Името на Петър Илиев — един от най-близките до нас — не баре не споменавано в мемоари и документи, котчем ставаше дума за Главния щаб на НОВА — Народноосвободителната външна армия. Не само защото — както е историческата истина — той не играл никаква роля в дейността на този за спис ръководен център на партизанските части и съединения в България по времето 1941—1944 г. но и защото Петър Илиев бе един от малкните патриотични офицери в царската армия, които бяха издигнати с всичките си лични качества и умения на работническата класа и на трудовия народ.

Сега ние четем спомените на генерал-лейтенант Петър Илиев — „В леговището на вълците“ и разполагаме с разказ за най-драматичните моменти от борбата, описани от оче видец.

„В леговището на вълците“. Последователно ако не, то поне повярвано заглавие едла ни може да се намери. Защото по силата на обстоятелствата и на положението си авторът на спомените е трябвало да работи, да действва в условията на борби за делото на България сред хората, които наричали врагове: германци, щаб на армията, сред фашизиращия ръководен колър на войската, във военното министерство сред бдителните като жребеци агенти на промучия стел за борба срещу Коммунистическата партия и ООД и РПЗ. И при това — излиза невярно от леговището на вълците! Невъзможно, не само с оглед на личното си съхранение и опазване но и що се отнася до извършено важната и съществена дейност на Главния щаб на НОВА.

По силата на своето положение и своята работа Петър Илиев познавал добре работил е съместно с много ръководни дейци на Партията. Сегга той повествува за тях.

Без съмнение „В леговището на вълците“ е една от нейните интересни мемоарни книги за антимисловския съпротива. А по единичната — ще оставите, които осмеляват, че са останали като новата ни история, когато днешне раждаме победата и изграждане на социализма в България.

коти и клувовете по основните видове техника — нито една форма по астронавтика, автоматика, приборостроене, телемеханика и съвсем малко по радиоелектроника, радиотелеграфия и радиоконструкторство.

Единадесетият конгрес на Комсомола постави с голяма острота и въпроса за патриотичното и войнското възпитание

ЗВЕ

Наричат се Мара Лисичкова и Венка Тодорова. Удоволствие е да се разказва за тях.

... Първите слънчеви лъчи току са се показали, а Венка вече е поела своя неизмислен път.

— Хайде, жени, слънцето ще ни се смеи! ...

Зеноводката минава край всички — събира ги ведно и ги повежда. Вече десет години в с. Първомайци тази дребница, пъргава, с неизчерпаема енергия жена минава всяка сутрин край един и същи къщи. Вече десет години денят, колкото и да бърза, все я сварва наведена към земята, заровила пръсти в чернотеза, в бухналата зеленина на посевите.

— Своето остава, но общото — никогат! — казва мъжът ѝ и в гласа му се долавя гордостта, че е именно такава — тя, неговата Венка, с весело изкривената настрани забрадка, с посребрени веги

се повиши полетът на комсомолските организации и пионерските дружини, налага да се издигне на качествено нов етап съвместната работа на училището, Комсомола и пионерската организация.

Иванка СТОЯНОВА
секретар на Окръжния комитет на ДКМС

НОВО

коси и с ония очи, които хем се усмихват, хем навън погледват: време е, звенето сигурно се е събрало и чака. Звеноводната ги е повикала — ще има нещо. Няма значение какво ще е то. Всички пак са вкупом както на полето.

Чудно! Същото казват и за Мара! Нима технията звена си приличат? Да! Приличат си по дружиня живот и трудолюбие.

Мара също води сутрин към полето и насколо ехти от звучните гласове на жените. Повежда ги и към веселбата. Нищо, че по слепити й очи сребрее скреж, нищо! Като че няма умора за тази жена. Още 20-годишна ремесленица тя участва в статката на работниците от памук-предачната фабрика „Рескорд“. Очаква я затвор. После Мара излиза на свобода. Това са бурните дни на септември 1944 г. Заедно с

Но града с автобусите на ДАП? Но много често именно нощем те липсват. Кой не би желал като даде дрехи за химическо чистене да ги получиш като нов, вместо с нови петна? А и това все още се случва. А във всекидневното пред хората изникват дребни наглед нужди — да се поправи бравата, да се прензмаже жилището, да се

ДКИ

съветските войски заминават в победен поход към Берлин най-скъпите ти хора — съпругът и братът. Никат се дни и нощи. Идва 9 май 1945 г. Но нито с пролетта, нито лятото си идват те. . . Остава синът — утеха и гордост. А после още две деца израстват в ръцете ти — тези изпечени до кафяво от слънцето, силни, макар и женски ръце. Колко нежност се крие в тях. Те умеят да галят детските главици и пролетните стръкове — всичко, което за службаве обич.

Три деца жени Мара и нов живот живеят. Води звено-пътенец, първо в селото то реши да завоева званието „Зве но за комунистически труд“.

Много пъти са награждавани Венка и Мара, ходили са в СССР и ГДР. Но най-голяма радост за тях е обичта на хората и удоволствието от труда.

Ем. ГАНЧЕВА

Съгледан пристъп Хаджер Искендине — 169-годишна. Последните й думи били: „Аз още не съм достатъчно живяла на този свят.“ Още по-дълго беше животноз на осетинката Тайабат Аниева, починала в 181-та си година. А в Дагестан в село Чанкурби, Буinakски район, сега живее 148-годишната Ашура Телмекова.

Данните на статистиката потвърждават, че жените живеят по-дълго от мъжете. Това се доказва при всички преброявания на населението в Съветския съюз.

С какво да се обясни това? Лекарите смятат, че женският организъм, на който природата е възложила високата мисия — раждането на потомство, обладава голяма биогенетическа издръжливост. Като правило жените не отравят организма си с алкохол и никотин. В Гruzия работи специален геронтологически център, изучаващ състоянието на здравето и условията на труда на най-старите жители на републиката. Сред тях са 60 жени на възраст 120 години и повече, 1300 столетнички. Забележително е, че почти всички имат семейства и имат брачен живот по 50—80 даже 100 години. Сега учените не се съмняват в благотворното влияние на семейния живот на здравето. Нещо повече — мощен фактор за дълголетието се оказва материнството. Почти всички дълголетници са многодетни майки.

Г. З. ПИЩЕЛАУРИ
заслужил деятел на науката,
доктор по медицинските науки

A black and white line drawing of a man with a beard and a crown, wearing a long robe, looking slightly to the right. The drawing is simple, with bold lines for the beard and crown, and a more delicate line for the robe. The man's expression is neutral, and he appears to be a figure of authority or royalty.

те си, беше я срещнал едва де-
сетина пъти. Нищо не постигна-
тя и нейна тъжна утеха оста-
на, че българите й приспяха
заслугата за един къс мир.

Докато пратеници с новехна
между Сърбия и Търново, а
Шишман обждаше какъв въз-
да предаде на своята бойна
помощ (защото открит съюз с
Лазар беше невъзможен), Му-
рад затвърди победата си в за-
падна посока: обсади Ниш. Кол-
кото малко да знаем за тази
обсада, сигурно
е, че тя бе по-
тежка и от Сре-
денката; бой на-
истина със зъби,
смъртна хватка
от отчаяни с оз-
верени. Тук ве-
че не ставаше и
дума за подкре-
па — градът бе
окръжен само от
вражи земи. За-
туй пък Нишка-
та обсада стана
пример за твърдоглавие. То
доведе победите-
я до такъв бяс,
та пред крепост-
ните врати, там,
където излиза
Големият път, за
да продължи към
Средец, турците
издигнаха невиж-
дана постройка:
могила от човече-
ски глави.

ЗВЕНОВОДКИ

Съвместна сесия на Градския народен съвет и Пленума на Градския комитет на Отечествения фронт във Велико Търново на 27 септември обстойно разгледа проблемите на бития и итовото обслужване. Преследва анализ на състоянието, рещица предложения — това съържаше и докладът, изнесен от председателката на Градския комитет на Отечествения фронт Радка Ангелова, и станало обсъждане. Тук искам да се спира само на някои ясно акторили се проблеми.

Смяната на обществения строй, бурният напредък на науката ни по пътя на социализма предизвиква коренни промени в бита. Това е истина, която е очевидна за всички. Смешно изглежда дори са да ако се опитаме да си представим живота си без всичко това, което навлезе безвъзвратно в бита ни. В най-голямата си степен то — новото, плод на техническия прогрес, както, ако не технически прогрес, е навлизането на електричеството, телефона, радиото, телевизията, хладилника, обществен транспорт и т. н. Хубава! Но организацията на битово обслужване в състояние ли е да осигури безотказна служба на тази многобройна техника? Положението усилва са не малко, постигнатото — също. Немалко обаче е и онова, което още има да се желае. Например за ремонта на домашните електрически уреди влизат за битови услуги на прокомбината разполага с дежурна няма към кого да се обърнеш. А ако искаш да вземеш храна от ресторант без надценка, тя се дава до 11.30 ч. или излизаш от работа в 12 ч. Тогава? Разбираш, че няма друг начин, когато се отнася до битовите услуги на гражданите. Всеки си има правото; и студентът, който търси услуги по машиннопис, и старичката, която загубила вяра, че ще се намери кой да ѝ поправи портата.

Битът е широко понятие. Неговите проблеми — решени или нерешени, се срещаме в дома си, на обществените места, на работа. Не малко внимание изисква и тази негова компонента — битът на работното място. Не е без значение имате ли гардероб за дрехите си в предприятият, има ли омивални, баня, стол, не е без значение как се поддържат те. Известни по-особени грижи засега са наложени в ДИП „В. Маариков“ и още някои предприятия, но общо нерешеността в това отношение не са малко.

товари колко за вземането им от дома на гражданина и обръщането след ремонта. Изпратени са и три бригади за пощиване по домовете. Незадоволително обаче е все още качеството на радио и телевизионните услуги. Необходимо е да се организира и услуга на специалист за първоначално мониториране на телевизор, хладилник, за сглобяване на току-що закупени мебели. Върху това трябва да помисли ГПП „Парга“ като най-заинтересовано.

Навлизането на четното го-
во веќе по-пълно в бита извик-
ва нуждата и от организация
за снабвяването с него. През
този зимен сезон се предвижда
пущане на още една цистерна
на доставка на нафта по домо-
вете. Предвижда се и урежда-
нето на продавателен пункт на
ул. „Димитър Иванов“, за ко-
то обаче трябва да се помисли
колко е целесъобразно, тъй ка-
то бул. „Дим. Иванов“ е все-
ка в близост с бензиностанция.
Може би много по-удобно ще
бъде разкриването на такъв
пункт в района на Икономичес-
кия техникум или халите, за-
на бъдат задоволени и граж-
даните от старата част, къде-
то теренът не позволява тесен

не да достигнат до всички омаве.

Изобщо е всеки ден новото, практичното, удобното, рожба на техническия и научния напредък се налага в битя на хората и организацията трябва да бъде такава, че да служи на човека, вместо да го съблъсква с редица затруднения.

Един друг въпрос. Кой не би желал със спазването от по-голям влак бързо да се придвижва по града с автобусите на ДАП? Но много често именно нощем се липсват. Кой не би желал да даде дрехи за химическо изпитване да ги получи като нощи, вместо с новия петна? А и това все още се случва. А вън

Бл. ИОРДАНОВА

Любопитни факти

СТОЛЕТНИЦИ

Неотдавна вестниците писаха, че в Анкара починала осърдечен пристъп Хаджер Исе Нине — 169-годишна. Последните й думи били: „Аз още не съм достатъчно живяла на този свят.“ Още по-дълъг беше животът на осетинката Табаба Аниева, починала в 181-та

секидневното пред хората из
икват дребни наглед нужди
— да се поправи бравата, да
е преизмаже жилището, да се

ДКИ

българските войски заминават за победен поход към Берлин — ай-скайтепте й хора — съпруго и братът. Ниятат се дна нощи. Идва 9 май 1945 г. Нито с пролетта, нито с лятото си идват те. . . Остава синът — утеха и гордост. А после още две деца излизат в ръцете й — тези изпечени до кафяво от слънцето, силни, макар и женски типе. Колко нежност се крие в тях. Те умеят да галят детските главици и пролетните тръкове — всичко, което за душавя обич.

Три деца жени Мара и нов живот живе. Води звено-първенец, първо в селото то рече да завоюва званито „Звено за комунистически труд“.

Много пъти са наградявани Венка и Мара, ходили са в СССР и ГДР. Но ай-голяма радост за тях е бичта на хората и удоволствието от труда.

Ем. ГАНЧЕВА

ПОСЛЕДНИТЕ
ШИШ
ПЛАНОВ
ЦИ

ВЛА МУТАФЧИЕВА

(Продължение от бр. 117)

„Какво — туй много?“ — недоумяваше Мурад и натисъкът му растеше успоредно с трудностите.

Излизашо и да се споменават, че всички туй безсмислено бореши се градове паднаха. Мурад им устрои клане още по-безсмислено от тяхната съпротива — кого сматше за владеещ той, комушта той? Или отиваше място за своя народ, който не попълваше дори войската му? Но налук на всеки разум Мурад ги колеше поголовно и така допринесе за разтежване на отпора. Щом ще се мре, нека поне има защо.

Казват, през ония години — между Черноморец и края на Тънжово не се е случило кой знае шо: дозавладяна била Южна България. А същите години отбелязаха, ако не събития, то едно голямо явление: стигна до безразсъдство противотурската борба.

Зашто, погледнало именно
разсъдило, тя беше малко не-
очаквана. Две столетия по-ра-
но българите наистина се вди-
наха на селска война против
татари и ги бяха, но там ра-
ботата беше съвсем различна.
Биеха едновременно и нашеств-
ника, и собствения си цар.
Нямаше такава война срещу не-
честни, кумани, маджари и
прочие. През Средните векове
нашествията изобило не бяха
рядкост. Нагазения народи се
поопъваха, но не отчаяно — все
ки господар, свой или чужд, в
оня година означаваше почти
също: даък, ангария, насилие.
Това отнемаше много от смисъ-
ла на отпора.

А този път работата се на-
жежи. Първо, защото траеше
твърде дълго. Вече половин век
Югославия не виждаше мира
от новите пришълци. Второ, за-
щото те нямаха сила да му се
наложат веднага. Туй бяха по-
ходи, набези, обсади, побойна,
които завършваха без ясни из-
гledi и не убеждаваха народа
в някакъв определен изход.
Защо тогава да не се опъне?

А навърно имаше и друго. Хората просто се изучава на бой. Отминало бе отдавна ранното Средновековие, когато всеки човек беше боец — отминало и забравено; отстъпи зрялото Средновековие, в което владетелите се биеха с платена войска, та редовният човек се отучи да воюва. Беше късното Средновековие, разглобено на безброй държавчици, градовете, крепости. Тук, както се вика, вече стана неизвестно кой пие и кой плаща. И така, както си течеше тъй именно време, простият човек отново си припомни как се воюва. Принудиха го. Нямаше достатъчно властен цар, за да разпореди кой кога да се бие и кога да сложи оръжие, понеже бил подписан договор. Договорите засягаха ограничена земя. Върху останалата събитията се развиваха произволно.

Впрочем, не току-тъй точно описания вид градове отвориха най-много работа на Мухоморова. Докато го предизвикаха да извлече из Анадол всичко, годно да воюва, и той поведе към Средец папlach, сякаш ще превзема древния Вавилон.

Декадната история не е ясна — историята предпочитат да рису-
ват победи, а Средец се оказа
маи двустранно поражение, за
щото османците събло платиха
властта си над основното кръс
топътище на Югоизтока. Та,
ако самите те си признаха, по-
средством някаква източна при-
казка, че са заели тази крепост
с хитрост, нека им повярваме,
ако изключим приказката Сре-
дец падна много трудно.

Това вече беше събитие. Годината му е 1382 и то даде отзвук. От крайна древност водолетът на Черно и Било море се считаше за граница между Изток и Запад. Последният предел, където можеш да спреш източни пришълци. Или пък под хилядолетната крепост най-близко до него: Сердика, Средец, Триадина. Щом този предел е прегазен, щом Средец падна в турски ръце, застрашен беше пряко целият Запад.

Пълпи го отбелязала кралят на Св. Лазар. Сега враждата Маджарски, която бе го погнуса изцяло, му се видя опасност от втора степен. Между Търново и Раса засноваха пратеници — предпешени, за што минаваха през Видин, а Лазар не беше уверен как ще погледне вторият български цар на един негов военен съюз с Търново. Още по-малко бе уверен Шишман.

В същото време над Търново надвисна много гъста тревога. Без да обявя война на България, привидно верен на договора и родинството си с нея, Мурад завладяваше български градове, трепеше българите. Той сякаш с негърпене чакаше края на Шишмановото търпение — една Шишманова дума, дори, за да се нахвърли върху Търновска България. Съвсем редките писма от Мария Десислава (с тях тя товареше разни българци-пленници, на които с триста мъжки бе смогнала да осигури бягство; Мурад основателно не допускаше връзки между жена си и нейния брат) говореха, че Мурад от години не се е прибрал в Брусас. Затуй пък неможеше от столицата предвиждали големи победи в Европа. Трепелата за съдбата на Търново и своите — пишеше Десислава — моле-ла бога за изход. „Ако е до треперене — отговаряше й мило Шишман, който се побояла ваше при всяко нейно писмо, треперим си не по-малко гук. А изходът едва ли ще дойде от бога“.

Помнете с какви надежди бе отпътувала Деислава за Брус: жена с нейните качества сигурно би повлияла на един стареша полудивак. Язю, изгладял се е. Не съпруга, а заложишница бе заключил Мурад в хaremъта си, беше я срещнал едва де сетина пъти. Нищо не постигнала и нейна тъжна утеха останала, че българите ѝ приписали заслугата за един къс мир.

Докато пратеници споведиха
между Сърбия и Търново, а
Шиншман обсъждаше какъв вид
да предаде на своята бойна
помощ (защото открит съюз с
Лазар беше невъзможен), Мурад
затвърди победата си в за-
падна посока: обсади Ниш. Ко-
гато малко да знаеа за тази
обсада, сигурно
е, че тя бе по-
тежка и от Сре-
децката; бой на-
истина със зъби,
смъртна хватка
на отчаяни с оз-
верени. Тук ве-
че не ставаше и
духа за подкре-
па — градът бе
окружен само от
вражи земи. За-
туй пък Нишка-
та обсада ста-
на пример за
твърдоглавие. То
доведе победите-
ля до такъв бяс,
та пред крепост-
ните врати, там,
където излиза
Големият път, за
да продължи към
Средец, турците
издигнаха невиж-
дана постройка:
могила от човеш-
ки глави.

(Слѣдва)

